

Help, ik ben een pony!

Help, ik ben een pony!

Gertrud Jetten

Illustraties: Dorith Graef

kluitman

Nur 282/ W091801

Bisac JUV002130 (Juvenile Fiction / Animals / Horses)

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVIII Tekst: Gertrud Jetten

© MMXVIII Illustraties: Dorith Graef

© foto Gertrud Jetten p.214: Joris Buijs

Vormgever omslag: Hannah Roos

Opmaak binnenwerk: Bureau NU Alkmaar

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

gertrudjetten.nl

keigraef.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Het was een prachtige middag in mei. De vogels zongen in de bomen, de zon scheen en er was geen wolkje aan de lucht. Als Lottie de Groot toen geweten had wat haar allemaal zou overkomen, was ze naar binnen gerend en onder haar dekbed gekropen. Maar gelukkig voor ons wist ze het niet.

Lottie liep fluitend naar de stal, naar haar pony Salsa. Salsa was een roodbruine welshpony met mooie donkere ogen, een smalle bles en twee witte voetjes. Ze was één meter vijfendertig hoog en dat betekende dat Lottie net over haar rug kon kijken.

‘Hoi, Salsa,’ zei Lottie lief.

Salsa spitste haar oren en hinnikte. Blij keek ze naar Lottie. Het was woensdagmiddag en dan had Lottie altijd veel tijd voor haar. Wat zouden ze vandaag gaan doen? Spelletjes? Wandelen? Buitenrijden?

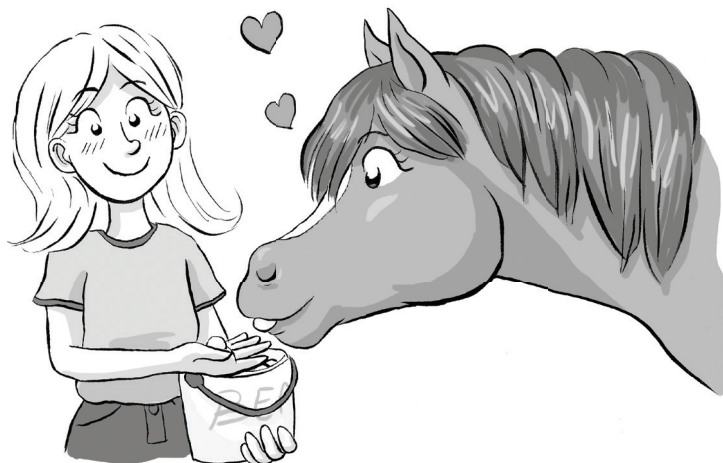
Lottie aaide Salsa over haar zachte neus en liep naar de zadelkamer. Op de kast met bandages, borstels, medicijnen en allerlei andere spullen stond een nieuwe emmer met paardensnoepjes. De snoepjes waren knalgeel en leken op schuimpjes. Lottie had geen idee hoe ze daar terecht waren gekomen. Haar moeder had ze zeker gekocht.

Ze maakte de emmer open. Er kwam een heerlijke geur uit. Iets wat ze niet kon thuisbrengen. Iets bedwelmends. Iets magisch. Mmm, wat rook dat lekker! Lottie pakte er

een paar uit en ademde diep hun geur in.

De snoepjes roken zó lekker dat ze er bijna eentje in haar mond stak. Maar dat deed ze niet. In plaats daarvan stopte ze er een in haar jaszak en gaf het andere aan Salsa.

Salsa pakte het snoepje voorzichtig aan en kauwde er langzaam op. Het snoepje viel uiteen en sprankelde in

haar mond, als een bruisbal in een warm bad. Gelukzalig sloot Salsa even haar ogen. Dit was verrukkelijk! Toen het op was, frunnikte ze aan Lotties jas. Daar zat er nog een!

‘Straks,’ lachte Lottie en ze aaide over Salsa’s neus. ‘Nu moet je eerst werken!’

Teleurgesteld keek Salsa haar aan. Werken klonk niet als wandelen of buitenrijden... Werken klonk als... werken. Met een lang gezicht keek ze naar haar vriendin.

Lottie pakte het zadel en hoofdstel en deed ze Salsa aan. Toen nam ze de teugels en liep naar de bak. Salsa sjokte zo langzaam mogelijk achter Lottie aan.

Het volgende uur zat vol met al die dingen die Lottie

belangrijk vond, maar Salsa niet. Stilstaan, achteruitlopen, opzijaan, rondjes maken... Salsa had geen idee waar dat goed voor was, en leuk vond ze het zeker niet. Toch deed ze het. Ze was nou eenmaal dol op Lottie, ook al kon ze niet goed rijden.

Lottie was ook dol op haar, dat wist ze zeker. Achteraf kreeg ze altijd een schep muesli met een wortel. En vandaag ook nog zo'n lekker snoepje. Salsa voelde het weer bruisen in haar mond als ze eraan dacht. Ze had er nu al zin in!

Na een uurtje liet Lottie haar pony halthouden en sprong ze van haar rug. Toen haalde ze het snoepje tevoorschijn. Salsa pakte het aan en kauwde er langzaam op, zodat ze er zo lang mogelijk van kon genieten. Dit was absoluut het aller-, allerlekkerste wat ze ooit gehad had! Kauwend en zuigend liep ze achter Lottie aan naar de aanbindbalk voor de stal.

In de stal waren twee boxen, een ruimte voor hooi en stro en een open gedeelte met een wasbak en de kast met spullen. Daarnaast hingen Salsa's zadel en hoofdstel. Voor de staldeur zat Muis, de kat van de bureu. Doordringend keek ze naar Lottie, alsof ze iets wist wat Lottie niet wist.

Lottie zadelde Salsa af en sponsde haar rug af met lauwater. Daarna ging ze een emmer muesli en een wortel halen.

Terwijl Salsa stond te eten, liep Lottie naar de kast met paardenspullen en borg de borstels op. Als vanzelf gingen haar handen naar de emmer met paardensnoepjes. Ze pakte de emmer op en nam hem mee naar buiten. Nieuwsgierig las ze de tekst op het etiket.

Bea's paardensmikkels stond er in sierlijke letters. *Zó lekker dat je ze zelf zou willen eten!* Lottie opende het deksel en snoof diep de bijzondere geur op. Ze haalde er eentje uit en likte er voorzichtig aan. Het bruiste in haar mond. Het fonkelde. Het was net bubbeltjesfris, maar dan lekkerder.

Nu kon Lottie zich niet meer beheersen. Ze stak het snoepje in haar mond en kauwde er langzaam op. Het paardensnoepje bruiste en bubbelde, het sprankelde in haar mond en kietelde haar tong. Het was het lekkerste wat ze ooit gehad had.

Net toen Lottie haar hand uitstak om er nog een te nemen, gebeurde er iets raars. Ze knapte uit haar vel. Ze groeide en groeide en groeide. Met een enorm gekraak scheurden haar kleren. Haar bloed bruiste en al haar spieren deden pijn. Het ging zo snel dat Lottie geen tijd had om in paniek te raken.

Opeens hield het weer op.

Verbijsterd keek Lottie naar beneden. In plaats van haar rode rijbroek en zwarte rijlaarzen zag ze gele, harige benen. Onderaan zaten lichtbruine hoeven. Ze keek achterom. Haar hele lichaam was bedekt met een glanzende, gele vacht. Aan het einde ervan zat een lange, witte staart.

Snel sloot Lottie haar ogen. Dit kon niet waar zijn. Ze droomde. Ze wist zeker dat ze droomde! Na een tijdje deed ze haar ogen weer voorzichtig open. Er was niets veranderd: ze had nog steeds vier benen, vier hoeven en een staart. Hoe haar hoofd eruitzag, kon ze niet zien, maar als ze heel erg haar best deed en verschrikkelijk scheel keek, kon ze nog net een grote neus zien met wat lange uitstekende sprietten.

Het was vreemd stil. Muis was van schrik hard weggerend naar huis. Salsa stopte met eten en keek haar verbijsterd aan. Haar ogen rolden zowat uit haar hoofd.

‘Eh... hoi,’ zei Lottie onzeker. Haar stem klonk anders dan anders. Niet meer als de stem van een meisje maar als de stem van een pony.

‘Hoi,’ zei Salsa terug. Ze nam Lottie van boven naar beneden op en toen nog een keer van beneden naar boven, alsof ze niet kon geloven wat ze zag.

Lottie was duizelig. Het liefst zou ze op een bankje willen zitten. Of nog beter: liggen. Ze wilde haar ogen dichtdoen en gaan slapen. En als ze dan wakker werd, was ze weer een meisje. Een meisje van tien jaar oud met lang blond haar en lichtbruine ogen.

‘Wil je wat muesli?’ vroeg Salsa.

Lottie schudde haar hoofd. ‘Ik heb geen honger, dank je.’

‘Dat is raar,’ antwoordde Salsa. ‘Pony’s hebben altijd honger. Maar ja, ik kan me voorstellen dat je een beetje in de war bent.’

Lottie kreunde. ‘Een beetje in de war’ was zacht uitgedrukt. Nooit eerder was ze zo in de war geweest als nu! Haar gedachten rammelden door elkaar heen. Haar maag borrelde en ze had buikpijn. Haar hele lichaam tintelde en kriebelde. Ze kon het nog steeds niet helemaal geloven, maar ontkennen had geen zin.

Zij, Lottie de Groot, was veranderd in een pony.

2

Had ze maar nooit dat snoepje gegeten! Dan liep ze nu nog op twee benen in plaats van op vier hoeven, en had ze geen zwiepstaart maar kale, roze billen. Als ze nog een meisje was geweest, zou ze nu een potje janken.

‘Kom op,’ zei Salsa lief. ‘Zo erg is het niet, hoor! Het is best leuk om een pony te zijn.’

‘Wat is er dan leuk aan?’ vroeg Lottie. Haar stem klonk een beetje schor.

‘Je kunt hard rennen,’ begon Salsa. ‘En je kunt bokken. Op vier benen sta je veel steviger dan op twee. En met je staart kun je vliegen weggagen!’

‘O,’ zei Lottie. Ze was nog niet helemaal overtuigd. ‘En wat nog meer?’

Salsa fronste haar voorhoofd. ‘Je hoeft niet naar school. Je hoeft niet af te wassen of op te ruimen. Je hoeft je boterhammen niet te smeren. En ook hoeft je je kamer niet meer op te ruimen.’

‘Lottie,’ klonk een stem. ‘Waar ben je?’

Lottie kreunde. Dat was haar moeder.

Met een zwaai ging de deur van de bijkeuken open. In de deuropening stond Martha de Groot, Lotties moeder. Ze had net zulk blond haar als Lottie en dezelfde licht-bruine ogen.

‘W-w-wat is dat?’ stamelde ze. ‘Lottie, waar komt die

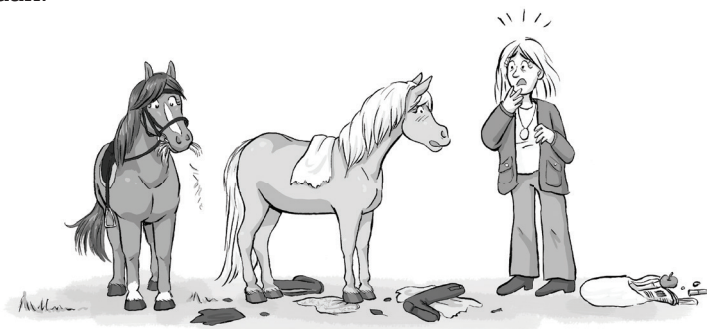
pony vandaan? Lottie, waar ben je?’

‘Hier,’ riep Lottie, maar Martha verstond haar niet. Ze stapte de stal in en keek rond. ‘Lottie, waar heb je je verstopt?’ Op dat moment zag ze het stapeltje gescheurde kleren. Ze werd eerst bleek, toen rood, en daarna weer bleek. Ze keek naar Lottie. Naar de kleren.

In paniek rende ze het hele terrein over. ‘Lottie,’ hoorden de pony’s haar schreeuwen. ‘Lottie, kom hier!’ Een paar minuten later was ze weer terug. Ze hijgde en haar ogen puilden uit. Ze stak een trillende hand uit en voelde aan Lotties manen. Aan de zachte vacht op haar hals.

‘Lottie, b-b-ben jij dat?’ vroeg ze zacht.

Lottie knikte en duwde haar neus tegen haar moeder aan.

Martha begon hard te huilen. ‘Lottie, mijn kind,’ snikte ze. ‘Wat is er met je gebeurd? O, Lottie...’ Ze liet zich tegen Lottie aan vallen en sloeg haar armen om haar heen.

Lottie was blij dat ze vier benen had, anders was ze omgevallen.

Martha snikte en snikte, net zolang totdat Lotties manen kletsnat waren. Toen haalde ze haar mobiele telefoon tevoorschijn. Met trillende handen toetste ze een nummer in.

Even later klonk de stem van Lotties vader, Bennie de Groot. 'Dag, suikerbolletje,' zei hij opgewekt. 'Ik heb vandaag al 863 stofzuigers verkocht. Als ik zo doorga, word ik weer verkoper van het jaar!' Bennie dacht aan de toespraak van zijn directeur vorig jaar, en aan het heerlijke diner. De oorkonde hing boven de leren bank in de woonkamer. 'En hoe gaat het met jullie?' vroeg hij.

'Niet zo goed,' snikte Martha. 'Lottie is veranderd in een pony. Een gele pony met witte manen en een witte staart!'

'Bazel niet zo, mens,' riep Bennie. 'Je hebt zeker weer te veel van die kruidenballetjes genomen! Hoe kan een meisje nou in een pony veranderen?'

'Ik weet het ook niet,' antwoordde Martha. 'Maar het is echt zo!'

'Ik ben over een uurtje thuis,' baste Bennie. 'Ga maar even liggen.' Daarna verbrak hij de verbinding.

Martha stopte de telefoon in haar jaszak en veegde met de mouw van haar jas de tranen van haar gezicht. Ze maakte Salsa los en zette haar in haar box. Toen haalde ze de andere box leeg en deed er een dikke laag stro in. In een hoek legde ze een bergje hooi.

'Kom maar, Lottie,' zei ze met trillende stem. Zodra Lottie bij haar in de box stond, zakte Martha in het stro en begon ze zacht te huilen.

Lottie zou het liefst met haar meehuilen. Daar stond ze dan: vier benen en een staart en overal haar. In een paardenbox. Wat zou er nu met haar gebeuren?

3

Een uurtje later knarste het grind op de oprit. Een autodeur ging open en dicht en er klonken zware voetstappen.

Martha stond op. Er zaten zwarte vegen op haar gezicht en haar ogen waren opgezet.

‘Popje toch,’ zei Bennie. ‘Wat is er allemaal aan de hand?’ Hij streek zijn zwarte haren naar achteren en keek verbaasd naar Lottie. ‘Waar komt die pony ineens vandaan?’

‘Dat zei ik toch,’ riep Martha. ‘Dat is onze Lottie!’

Bennie schudde zijn hoofd. ‘Dat kan niet.’ Zijn donkere ogen keken priemend naar zijn vrouw. ‘Onze Lottiepottie ziet er heel anders uit!’

‘Kijk dan,’ ging Martha verder. ‘Hier zijn haar kleren!’

Bennie pakte de resten van wat eerst Lotties kleren waren en onderzocht ze. Verschrikt keek hij naar Martha. ‘Dit is helemaal fout. We moeten onmiddellijk de politie bellen!’ Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn en toetste een nummer in. ‘Met Bennie de Groot,’ baste hij. ‘Ik wil dat jullie onmiddellijk hiernaartoe komen! Onze dochter is verdwenen.’ Het was even stil. ‘Nee, ze is niet bij een vriendinnetje spelen en ze heeft zich ook niet verstopt. Haar kleren liggen hier in stukken, maar onze dochter is nergens te zien!’

‘Ze is er wel,’ zei Martha. ‘Ze is alleen veranderd in een

pony.' Ze ging naast Lottie staan en sloeg een arm om haar heen.

Bennie rolde met zijn ogen. Hij draaide zich om en praatte verder. Even later hing hij op. 'Ze komen er zo aan,' zei hij kortaf.